

Eerste VVJ-Journalistenquiz in Mechelen groot succes
Financiën belooft duidelijkheid over fiscaal statuut journalistenvergoedingen
Freelancers zijn de dupe bij faillissement
Vlaamse uitgevers voeren strijd tegen plagiaat op
En persfotograaf Dieter Telemans wil niet zomaar een *portrettrekker* zijn

De Journalist

m a g a z i n e v a n d e V V J

De Journalist 166 - 22 maart 2013 - verschijnt maandelijks - v.u. pol deltour, Journalistenhuis, Zennestraat 21, 1000 Brussel

De sfeer zat er goed in bij de eerste Journalistenquiz van VVJ-Antwerpen (foto Ronny Meyers)

UIT DE VVJ	3
ACTUEEL	
Vanackere belooft meer duidelijkheid over auteursrechten	4
VVJ maakt stand op van het opiniëren in de Vlaamse media	4
Dolle pret op eerste Antwerpse Journalistenquiz	5
VVJ opent debat over beeldpers en recht op afbeelding	5
Freelancejournalisten zijn de dupe bij faillissement	6-7
Vlaamse uitgevers voeren strijd op tegen plagiaat	9
Lisbeth Moons gaat met pensioen, VVJ heeft een vacature	12
RAAD VOOR DE JOURNALISTIEK	8-9
IN GESPREK	
Fotojournalist Dieter Telemans: <i>'Ik ben echt een gelukzak'</i>	10-11
ONDER EMBARGO	12

In de prijzen vallen?

Prijs voor Onderzoeksjournalistiek 2013

Voordrachten voor De Loep tot 16 april 2013

Onderzoeksjournalisten doen vaak baanbrekend werk. Ze roeien op tegen de stroom van bezuinigingen en de waan van de dag. De Loep is een erkenning voor het beste in de Nederlandse en Vlaamse onderzoeksjournalistiek. Ook dit jaar kan een ieder één of meerdere producties voordragen. Om voor de prijs in aanmerking te komen, moet het werk zijn gepubliceerd in de periode 1 april 2012 tot en met 31 maart 2013. Voordrachten kunnen gedaan worden via de website van de VVOJ:

www.vvoj.nl > De Loep > aanmelden.
De sluitingsdatum is 16 april 2013.

www.vvoj.nl bestuur@vvoj.nl www.vvoj.be

Vereniging van Onderzoeksjournalisten

De Journalist *Uit de VVJ*

MAGAZINE VAN DE
VLAAMSE VERENIGING VAN
JOURNALISTEN (VVJ)

COÖRDINATIE

Pol DELTOUR
pol.deltour@journalist.be

VASTE MEDEWERKERS

Manu ADRIAENS
Jan BACKX
Ivan DECLERCQ
Monica MORITZ
Marleen SLUYDTS
Johan VAN CUTSEM
Luc VANHEERENTALS
Mark VLAEMINCK
BELGA PICTURES
PHOTO NEWS
ZAK

REDACTIESECRETARIAAT

Zennestraat 21
1000 Brussel
Tel. 02/777.08.40
Fax 02/777.08.49
info@journalist.be
www.journalist.be

ABONNEMENTEN

Marleen Sluydts
Zie adres hierboven
info@journalist.be

RECLAMEREGIE

Lisbeth MOONS
Zie adres hierboven
info@journalist.be

LAYOUT EN DRUK

Claes printing
Albert Van Cotthemstraat 54
1600 Sint-Pieters-Leeuw
Tel. +32 (0)2 378 09 39
Fax +32 (0)2 378 25 59
www.claes-printing.be

VLAAMSE
VERENIGING VAN
JOURNALISTEN

Lid van de Unie van Uitgevers
van de Periodieke Pers

MEER JOURNALISTEN, MINDER PROFS

Nooit circuleerde nieuws zo veelvuldig als vandaag. Het is als water: je draait een kraan open en het stroomt. Gratis bovendien. Digitale technologie heeft dan ook ontelbare nieuwe platformen en communicatiemiddelen mogelijk gemaakt waarlangs informatie kan vloeien. Meer mensen dan ooit zijn op die manier met journalistiek bezig.

Tegelijk daalt overal in de wereld het aantal mensen dat professioneel journalistiek actief is. De Europese Federatie van Journalisten (EFJ) verzamelt op dit ogenblik bij de aangesloten nationale journalistenunies de laatste evoluties, en die stemmen allesbehalve vrolijk. Nederland: min 900 jobs in anderhalf jaar. Frankrijk: ruim 1500 beroepsjournalisten zonder werk. Duitsland: 600 vaste jobs weg en nog eens zoveel freelancers op non-actief. Zelfs de Scandinavische landen – nochtans sterkhouders als het over nieuwsmedia gaat – zien hun professionele journalistenbestanden drastisch slinken.

De cijfers voor ons land zijn intussen bekend. In Vlaanderen zakte het aantal erkende beroepsjournalisten naar aanleiding van de jongste vijfjaarlijkse hernieuwingsoperatie met vierhonderd tot nog 2.300. Daarmee zitten we in een klap onder het cijfer van 2007. Aan Franstalige kant hetzelfde treurige lied: min 227 erkende beroepsjournalisten, of een verlies van 10% op twee jaar tijd.

Mogelijk moeten we ons voor een stuk bij de feiten neerleggen. Digitaal is het nieuwe normaal, en zelfs wanneer de economie straks toch weer opflakert, zal het medialandschap er fundamenteel anders uitzien dan tien jaar terug. Toch mag dat uitgevers en journalisten er niet van weerhouden om hun businessmodellen bij te sturen en voluit voor een kwalitatief nieuwsaanbod te blijven gaan. Met nieuwe inkomsten voor hun digitale content. Met een doorgedreven strijd tegen plagieerders. En met blijvende investeringen in hun redacties.

Maar ook de journalistenverenigingen staan voor de opdracht zich heruit te vinden. Blijven ze essentieel beroepsunies van (het afkalvende legioen van) zuivere beroepsjournalisten? Of gooien ze de deuren open voor al die nieuwe journalisten die tegenwoordig ook aan nieuwsgaring en –verspreiding doen? Met dien verstande dat echte profs nog altijd een voetje voor kunnen hebben op zij die het vrijwillig en gratis doen. Een deel van de oplossing in ons land ligt overigens bij de Erkenningscommissie. Die zou de erkenningsvoorwaarden voor beroepsjournalisten iet of wat moderner kunnen gaan invullen dan ze nu doet.

Pol Deltour

Nationaal secretaris VVJ /AVBB

FINANCIËN BELOOFT MEER DUIDELIJKHEID OVER FISCALITEIT VERGOEDINGEN VOOR FREELANCERS

Pol Deltour

Het was een van de laatste démarches van de afgetreden minister van Financiën, Steven Vanackere (CD&V): er komt meer duidelijkheid over het fiscaal regime van de vergoedingen (inclusief auteursrechten) voor freelancejournalisten. Hopelijk neemt zijn opvolger, Koen Geens, het dossier nu snel ter hand.

Sinds een wet van 2008 een fiscaal voordeeltarief van 15% voor auteursrechten bepaalt, wordt een pak freelancejournalisten in die vorm (en niet langer in klassieke honoraria) vergoed. De VVJ sprak met de Vlaamse krantenuitgevers drie jaar geleden af om de betalingen aan freelancers in hoofdberoep uit te splitsen in 70% honorarium en 30% auteursrechten, maar zolang de overheid dit protocol niet ratificeert passen de uitgevers het niet toe en betalen ze hun freelancers zelfs volledig in auteursrechten.

Voor veel freelancers geeft dit voorlopig geen problemen, maar anderen zagen zich wél geconfronteerd met een weerspannige belastingcontroleur. De VVJ maakte onlangs nog een stand van zaken op over de grote verschillen tussen de belastinginspecties ter zake. Ook volksvertegenwoordiger Karel Uyttersprot (N-VA) kreeg lucht van de problemen, en stelde er voormalig Financiënminister Vanackere op 19 februari een parlementaire vraag over in de Kamercommissie voor Financiën. In Dendermonde bijvoorbeeld is de aangifte van een voltijdse freelancejournalist in auteursrechten verworpen en zijn diens inkomsten volledig als prestatievergoeding geherkwalificeerd. In Gent wordt een verhouding 70% prestatievergoeding / 30% auteursrechten gehanteerd. In Aalst dan weer is een 50/50-regeling aanvaard. En dan zijn er ook nog belastingdiensten die wel degelijk aanvaarden dat de volledige vergoeding van freelancejournalisten fiscaal als auteursrecht wordt gekwalificeerd, met het grote belas-

tingvoordeel vandien.

Op de vraag van kamerlid Uyttersprot heeft ex-Financiënminister Vanackere op 19 februari herhaald dat het "niet aanvaardbaar is dat inkomsten, die eerst uit bezoldigingen of winsten uit vrije beroepen bestonden, door de nieuwe regeling in auteursrechten worden omgezet". Dat standpunt was ook al herhaaldelijk door zijn voorganger Didier Reynders (MR) vertolkt. Verder herhaalde Vanackere dat "op basis van de juridische en feitelijke gegevens, in het bijzonder de tussen de partijen afgesloten overeenkomsten, geval per geval moet worden uitgemaakt wat de werkelijke aard is van de door de auteur verkregen vergoeding" en hoe die over prestatievergoeding en auteursrecht wordt uitgesplitst. In een ruk voegde de afgetreden Financiënminister er aan toe dat hij "de gelijke behandeling en waarschijnlijkheid van een controle, welk ook het arrondissement is waarin een belastingplichtige zich bevindt, als een belangrijke prioriteit naar voren heeft geschoven". Vanackere besloot dat er in dit dossier "mogelijk nog wat verbetering mogelijk is", en dat hij dit zeker zou opnemen met zijn administratie.

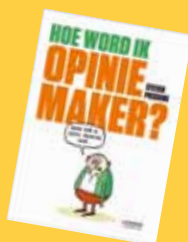
Voor de freelancejournalisten die voor 100% in auteursrechten zijn betaald en nu met fiscale vermeerderingen worden geconfronteerd, komt de beloofde verduidelijking hoe dan ook te laat. En in afwachting blijft het bang afwachten wat de rechtbanken zullen maken van de dossiers die intussen bij hen aanhangig zijn gemaakt.

VJ en uitgeverij Lannoo
organiseren

debat

OPINIEMAKERS IN HET NIEUWS

- Journalistiek is niet enkel berichten over de dingen die gebeuren, minstens even belangrijk zijn de duiding, deskundige achtergrond, commentaar en kritiek die daar worden aan toegevoegd.
- Wat is de staat van het opiniëren in het Vlaamse nieuws?
- Is er een verschuiving van interne expertise op redacties naar het inschakelen van externe deskundigen?
- Hoe worden experts geselecteerd?
- Hoe onafhankelijk zijn experts?
- Is er voldoende transparantie rond opiniemakers?
- Waarborgen de ingeschakelde opiniemakers opiniepluralisme?
- Woedt er een mediastrijd om experts? Worden ze betaald?
- Is er een nood aan een gedragscode voor opiniemakers?
En een voor redacties die hen inschakelen?

Genoeg vragen voor een goed debat over opiniemakers in het nieuws.

Steven Piessens, communicatie-expert die het debat modereert, schreef alvast een boek over het thema:

Hoe word ik opiniemaker? (LannooCampus)

Dinsdag 7 mei 2013 om 19 uur

Journalistenhuis, Zennestraat 21 in
1000 Brussel

Iedereen welkom!

Inkom gratis,

maar gelieve je aanwezigheid wel vooraf te bevestigen op info@journalist.be.

met

Jan Denys

(arbeidsmarktdeskundige Randstad)

Carl Devos

(politicooloog UGent)

Bart Sturtewagen

(De Standaard)

Marc Van de Looverbosch

(VRT-radio, VVJ-voorzitter)

Moderator:

Steven Piessens

(communicatieconsultant)

LANNOO
CAMPUS

EGONTRIPPERS WINNEN EERSTE VVJ-JOURNALISTENQUIZ

Hoe heet de partij van Beppe Grillo, de komiek die bij de recente Italiaanse verkiezingen met een kwart van de stemmen ging lopen? (antwoord: de Beweging 5 Sterren) Wat is het verband tussen Mexico, Scottie, Memphis, Vegas, Toronto, Utah en Hollywood? (antwoord: de bottinekesploeg van de Antwerpse politie die arrestant Jonathan Jacob om het leven bracht) Hoe groot is de kans dat je met twee dobbelstenen op hetzelfde moment twee zessen gooit? (antwoord: $1/6 \times 1/6 = 1/36$) En met welke term bedacht Carl Huybrechts Annemie Peeters onlangs op de radio toen die bij hem ging vissen naar kwalijke kantjes van Rik De Saedeleer zaliger? (antwoord: *gratenkut*).

Het zijn maar enkele van de tachtig vragen waarmee de deelnemers aan de eerste Journalistenquiz van de VVJ-Antwerpen vrijdag werden geconfronteerd. Vijftien ploegen, van telkens

maximaal vijf personen, waren ingeschreven. En allemaal beleefden ze dol plezier aan de uitstekende quiz die Matthias Van Den Bossche van *DeMorgen.be* in elkaar had gestoken en door Keven Major (VRT) werd gepresenteerd. VVJ-Antwerpen-voorzitter Wouter Bruyns kondigde alvast aan een nieuwe editie volgend jaar zeker te overwegen.

De Egontrippers (foto Ronny Meyers)

Winnaar werd uiteindelijk de ploeg *Egontrippers*, een groepje jonge freelancers die vers zijn afgestudeerd aan de Lessius Hogeschool. Zij versloegen zowaar een vijf koppige equipe van *De Standaard*, die onder de naam *Sangria4Belgium* was ingeschreven. Derde werden ex aequo de ploeg *Bagger* - gebouwd rond Kanaal Z - en de *Pixies*, een verzameling fotojournalisten verbonden aan Belga.

(PD)

VVJ en VVBJ
organiseren

informatieavond met debat over BEELD JOURNALISTIEK EN HET RECHT OP AFBEELDING

Fotojournalisten en cameramensen worden almaar meer geconfronteerd met de vraag wat ze nog in beeld kunnen brengen en wat niet.

Slachtoffers schuwen meer dan eens de camera's – denk aan de busramp van Sierre.

Ook beklagden en veroordeelden willen niet in beeld komen – zie de incidenten over portretrecht op assisenprocessen.

Societyfiguren vragen grof geld voor beelden van hun huwelijksfeest – en dienen schadeclaims in als exclusieve afspraken worden doorbroken.

Architecten maken aanspraak op auteursrechten voor elke afbeelding van hun bouwwerk...

Hoe zit dat nu met het recht op afbeelding ?

En klopt het dat dit steeds breder wordt opgevat, ten koste dan van de pers ?

Genoeg vragen alleszins voor een groot debat over (de mogelijkheden en beperkingen van) beeldjournalistiek.

Donderdag 16 mei 2013 om 19 uur

**Journalistenhuis, Zennestraat 21
in 1000 Brussel**

Iedereen welkom!

Inkom gratis,

maar gelieve je aanwezigheid vooraf te bevestigen
op info@journalist.be

Inleidende uiteenzetting door

Dirk Voorhoof

(prof mediarecht UGent)

gevolgd door debat met

Linde Dierickx

(advocaat, auteur van 'Het recht op afbeelding')

Martin Minnaert

(persrechter hof van beroep Gent)

Tim Pauwels

(VRT-ombudsman)

Lieven Van Assche

(persfotograaf, VVBJ-voorzitter)

Moderator: Pol Deltour

(VVJ-secretaris)

VLAAMSE
VERENIGING VAN
JOURNALISTEN

Onbetaalde facturen na faillissement ALS DE UITGEVER IN ROOK OPGAAT

Ivan Declercq

Adverteerders dicteren tegenwoordig welke bladen nog bestaansrecht hebben. En als uitgevers zich failliet laten verklaren, beginnen ze wat later opnieuw met een schone lei. Freelancers kunnen dan meestal naar hun centen fluiten. Een freelancer, met aardig wat jaren op de teller, lucht zijn hart.

Kwaad is hij. Niet zozeer omdat de markt voor magazines krimpt en daardoor nogal wat freelancers te horen krijgen dat er geen werk meer is voor hen. Dat is nu eenmaal de werking van een vrijmarkteconomie. Maar wat hem stoort, is dat uitgevers hun afspraken niet nakomen. Reportages worden besteld, blijven in een lade liggen en worden niet betaald. Sterker nog: ook na publicatie worden ze soms niet betaald.

Het liefst blijft onze getuige anoniem, want hij is nog actief als freelancer. Maar nu heeft hij voor ongeveer 3.000 euro aan onbetaalde facturen bij het maandblad *Genieten*, dat werd uitgegeven door de NV Degel-Dupedi, die ook *Talkies*, *Voyages voyages* en *l'Événement* op de markt bracht. Eind vorig jaar liet hoofdredactrice Griet Byl weten dat "ze ermee stoppen."

"Het bedrijf werd kennelijk opgedoekt", aldus onze bron. "Maar de goede dingen – waaronder het blad *Genieten* – werden ondergebracht in een nieuwe vennootschap, Dupuis Presse. Mijn facturen moest ik voortaan sturen naar Dupuis Publishing. Ze maken er een kluwen van bedrijfjes van, zodat je als freelancer niet meer weet wie met wat bezig is."

Op 14 januari 2013 is Dupuis Presse dan weer failliet verklaard, nadat de vennootschap één nummer van *Genieten* had uitgebracht. Daarmee was het lot beslecht van *Genieten* en van *Media Marketing*, een maandblad voor marketeers. Maar kijk, eind januari ontstaat een nieuwe NV, met als naam Marcom World, die de productie van *Media Marketing* (print en online) overneemt. In het nieuwe team van Marcom World zitten onder meer Damien Lemaire, ex-hoofdredacteur van *Media Marketing* en Griet Byl, ex-hoofdredactrice van *Genieten*.

Onze getuige: "Wat me zo verbaast, is dat je in België kennelijk een vennootschap failliet kunt laten gaan en vervolgens de titels ervan opnieuw kunt uitgeven via een andere

vennootschap, zonder dat de schuldeisers zijn voldaan. Een schuldenvrije nieuwe start, zeg maar. Freelancers die teksten en foto's hebben geleverd, kunnen hun facturen zo wel vergeten."

Onze freelancer heeft ongeveer 2.500 euro tegoed van Degel-Dupedi, maar van "overnemer" Dupuis kreeg hij te horen dat het geld dat nog in de vennootschap zat, naar de schuldaflossing bij Fortis gaat. Ook de overheid – sociale zekerheid, btw – zit op de eerste rij. Mocht dan nog iets overblijven, dan komen leveranciers aan de beurt: papierleveranciers, drukkers, transporteurs en jawel, freelancers. Van een directeur van Degel-Dupedi kreeg de freelancer te horen: "Jij bent nog bij de goeie, er zijn freelancers die tot 20.000 euro tegoed hebben."

"En dat terwijl magazines vaak voor 75% van hun productie afhankelijk zijn van werk van freelancers", zegt onze getuige. "Wie een blad begint, zou wettelijk verplicht moeten worden te zorgen voor een garantie- of reservefonds waaruit de freelancers kunnen worden betaald."

Adverteerders

Dat het slecht gaat op de markt van de magazines, weet intussen iedereen. Maar onze bron wijst vooral de adverteerders als factor aan. "De reclamewereld bepaalt welk soort bladen nog kunnen worden uitgebracht. Vandaar dat we overspoeld worden met vrouwenbladen, want adverteerders willen hun shampoos, mode, make-up en dergelijke slijten. Hoofdredacteurs zien zich verplicht een blad maken voor hun adverteerders, niet voor hun lezers. *Grande* was aanvankelijk een serieus reisblad. Nu brengt het stukjes over Barcelona, Parijs of nog andere bestemmingen waar touroperators op draaien."

Adverteerders

Hij heeft weet van een Nederlands magazine van 100.000 exemplaren dat is opgedoekt omdat de adverteerders het niet meer zagen zitten. In eigen land zijn er *Milo* en *Goedele*

De crisis heeft de macht van adverteerders over de magazine-markt doen toenemen (foto PhotoNews)

geweest, die Sanoma heeft geëthanaseerd, wegens te weinig advertenties. Ook verdwenen: *Outside, Goed Reizen, Avenue, De Post, Panorama, Talkies, Glam*it*.

De macht van de adverteerders is gigantisch omdat ze goed zijn voor driekwart van de inkomsten van de bladen. Het gros van de inkomsten zou eigenlijk van de lezers moeten komen, maar willen die nog betalen voor content? Zij krijgen alles gratis op het internet. "Ach, zo'n website is beknopt en speels, genre 'de 20 beste stranden', of 'de 10 leukste B&B's'. Maar dat kun je toch geen reisjournalistiek noemen."

Freelancers valt het op dat er de jongste jaren geen toezeggingen meer worden gedaan. Het is van: *bied maar aan, we zullen wel zien of we het plaatsen*. "Maar intussen heb je wel kosten gemaakt voor de reportage en ben je in zee gegaan met touroperators, die voor transport en logies hebben gezorgd. Als je dan geen publicatie kunt tonen, sta je voor schut."

Maakt dat een reisjournalist dan niet net zo afhankelijk van een touroperator als een blad van de adverteerder? "Maar je

kunt niet anders", geeft onze freelancer toe. "Anders ben je minstens 750 euro kwijt voor een reportage waar je hooguit 1.000 euro voor krijgt. Tussen haakjes: nog altijd dezelfde 1.000 euro – of 40.000 frank – die ik er in 1990 al voor kreeg." Zijn ervaring is dat glossy magazines de slechtste betalende was enthousiast, maar de hoofdredacteur keek verrast op toen ik daar ook een vergoeding voor vroeg, want *ik mocht toch al voor niets op reis...* Een ander glossy bestelde een grote reportage van twaalf pagina's, publiceerde er uiteindelijk zes en wilde er ook maar zes betalen."

Dat uitgevers van bladen geen mecenasen zijn, dat begrijpt hij wel. Maar waarom zouden ze niet doen zoals boeken-uitgevers: die financieren soms met goed lopende kook- en BV-boeken ook moeilijker of kwalitatief hoogstaander werk. "Maar het woord 'kwaliteit' verdwijnt in de bladenwereld. Het is nu louter nog rendementsdenken dat heerst. Toch blijf ik optimist. Op termijn zullen de mensen toch weer kwaliteit willen. Alleen zal ik dat in mijn carrière wellicht niet meer meemaken."

Bij faillissement: de freelancejournalist als gewone schuldeiser

- ◆ **Gaat een uitgever failliet, dan is de freelancejournalist geen bevoorrechte schuldeiser**, maar een *gewone* schuldeiser, net zoals de leverancier die de koffie of de stookolie heeft geleverd. Bijzonder bevoorrechte schuldeisers zijn bijvoorbeeld banken met hypothecaire schuldvorderingen en algemeen bevoorrechte schuldeisers zijn bijvoorbeeld de werknemers. Een werknemer kan zelfs, als niets meer rest na een verdeling uit het faillissement, aankloppen bij het Fonds Sluiting Ondernemingen dat – onder zekere voorwaarden en tot een bepaald plafond – lonen en opzegvergoedingen kan uitbetalen. Niets van dat alles voor de freelancer.
- ◆ **Kan de gefailleerde daarna een nieuw bedrijf opzetten en schuldenvrij herbeginnen?** Dat gebeurt courant. Als er sprake is van een faillissementsmisdrif, kan het parket wel een vervolging instellen. *Frauduleuze faillissementen* zijn vaak een gevolg van een georganiseerd systeem.
 - Bij een zogenaamde *carambouille* legt een handelaar systematisch een voorraad goederen aan die hij heeft aangekocht op krediet of met ongedekte cheques, en verkoopt hij die vervolgens onder de aankoop prijs. De leveranciers zullen niet kunnen worden betaald.
 - Het *belastingfaillissement*: vennootschappen betalen hun schulden niet aan de openbare sector (directe belastingen, btw, RSZ, ...). Als een van de openbare besturen dan dagvaardt in faillissement, stelt men vast dat betrokkenen een nieuwe vennootschap hebben opgericht en hun activiteit gewoon voortzetten.
 - Het *georganiseerd faillissement*: het faillissement is vooraf voorbereid, door de betaling van leveranciers, kredietverstrekkers en schuldeisers in de openbare sector stop te zetten nadat de vennoten de activa hebben weggehaald. Soms is de economische activiteit van de failliet verklaarde vennootschap al overgebracht naar een nieuwe vennootschap, via stromannen.
- ◆ Als de curator vaststelt dat ernstige onregelmatigheden zijn begaan, moet hij de procureur des konings informeren. De strafrechter die een veroordeling uitspreekt voor faillissementsmisdrifven kan de veroordeelde het verbod opleggen het ambt van bestuurder of zaakvoerder van een vennootschap uit te oefenen gedurende een periode van drie jaar tot tien jaar. Maar dan komen mogelijk weer stromannen op het toneel...
- ◆ **Belangrijk: let op je auteursrechten!** Als een nieuw opgerichte vennootschap een door de freelancer gemaakte tekst, foto of video zou gebruiken zonder diens toestemming en zonder er ooit voor betaald te hebben, dan kan die freelancer daarvoor betaling eisen van die nieuwe vennootschap. Dat kan via een procedure zoals in kort geding: men kan een *stakingsvordering* instellen om de inbreuk op auteursrechten te laten vaststellen en te doen stoppen. Daarnaast kan een schadevergoeding worden gevorderd voor de bevoegde rechtbank.

Beslissing van de Raad voor de Journalistiek over de klacht van de heer Jan De Sutter tegen *Het Laatste Nieuws*

Met een brief van 22 maart 2012 dient de heer Jan De Sutter, korpschef van de politiezone Zottegem / Herzele / Sint-Lievens-Houtem, klacht in tegen *Het Laatste Nieuws* en journalist Dirk Coosemans. De klacht komt na een artikel in de krant van 25 februari 2012 onder de titel 'Politie speelt verwarde vrouw van 80 jaar kwijt' en een daarop volgend artikel in de krant van 27 februari 2012 onder de titel 'Dochter vermiste Afrikaanse vrouw verontwaardigd over politieoptreden'.

Geert Van Hecke, toenmalig redactiemanager van *Het Laatste Nieuws*, heeft hierop op 25 april 2012 per brief geantwoord. Namens klager heeft advocaat Laurence Hubert gerepliceerd met een brief van 28 september 2012.

De rapporteringscommissie van de Raad voor de Journalistiek is op 26 februari 2013 samengekomen. Klager was persoonlijk aanwezig, vergezeld door zijn advocaat Stephanie Wuyts. Journalist Dirk Coosemans was persoonlijk aanwezig en *Het Laatste Nieuws* werd vertegenwoordigd door Geert Van Hecke.

DE FEITEN

Tussen september 2011 en december 2011 heeft Dirk Coosemans in *Het Laatste Nieuws* meerdere kritische artikelen gepubliceerd over ontwikkelingen en problemen bij de lokale politie in Zottegem, namelijk het organiseren en later afvoeren van een maandelijks *happy hour*, bedoeld om de sfeer in het korps te verbeteren, en de activiteiten van een commissaris, die werd opgemerkt toen hij het gras voor het commissariaat aan het maaien was.

Eigenlijke aanleiding voor de klacht zijn twee artikelen in *Het Laatste Nieuws* in februari 2012 – en overigens niet van de hand van Dirk Coosemans – over het politieoptreden tegenover een Afrikaanse vrouw zonder identiteitsdocumenten, die nadat ze wegens winkeldiefstal was opgepakt, door de politie naar het station werd gebracht met de bedoeling om daar de trein naar Brussel te nemen. De vrouw, die de taal niet sprak, was nadien twee dagen vermist, wat tot kritiek leidde op de politieaanpak.

DE STANDPUNTEN VAN PARTIJEN

Klager en zijn advocaat voeren aan dat journalist Dirk Coosemans sedert september 2011 misbruik maakt van zijn positie om in de krant een persoonlijke vete met hem uit te vechten. Het ging een eerste keer mis in september 2011, toen Coosemans zich niet hield aan een afspraak om zijn artikel vooraf te laten nalezen door klager. De afspraak was gemaakt na een informeel gesprek waarbij onder meer klager en journalist Coosemans betrokken waren, en waarop de praktijk van het *happy hour* werd toegelicht. Het niet laten nalezen van het artikel leidde tot een onduidelijkheid in de bijdrage die werd gepubliceerd in de krant van 10 september 2011.

In meerdere artikelen die nadien verschenen heeft

Coosemans, die nochtans een nationaal redacteur is en geen lokaal verslaggever, er alles aan gedaan om het korps in een slecht daglicht te plaatsen. Dit had betrekking zowel op de verdere berichten over het *happy hour* en over de afschaffing ervan, als op twee artikelen over een commissaris die gefotografeerd werd terwijl hij het gras aan het maaien was. De publicatie van die foto maakt trouwens een inbreuk uit op de beeldrechten van betrokkene. Ze was bovendien misleidend, aangezien de foto al twee jaar geleden genomen was, wat in het artikel niet werd vermeld.

Ten slotte bevatten de twee artikelen van februari 2012 over de Afrikaanse vrouw eveneens meerdere feitelijke fouten.

Klager is dan ook van mening dat *Het Laatste Nieuws* en Dirk Coosemans meerdere inbreuken hebben gepleegd op de journalistieke beroepsethiek, en meer bepaald op de

bepalingen inzake waarheidsgetrouw berichten (artikelen 2 tot en met 6), het beginsel van hoor en wederhoor (artikel 20), het naleven van afspraken (artikel 21) en het respect voor de menselijke waardigheid (artikel 24). Klager betoogt ook dat het recht op afbeelding van de 'grasrijdende' commissaris geschonden werd.

Journalist Dirk Coosemans en *Het Laatste Nieuws* zijn van mening dat de klacht in haar geheel als ongegrond moet afgewezen worden. Coosemans erkent dat hij ingestemd heeft met het verzoek van klager om zijn eerste artikel voor publicatie te laten nalezen. Dat de tekst uiteindelijk toch niet werd voorgelegd, wordt toegeschreven aan het gemoedelijke karakter van het voorafgaand onderhoud dat maakte dat de neerslag ervan in een artikel zo risicoloos was dat nalezen overbodig werd geacht. Klager heeft overigens erkend dat hij

geen probleem heeft met de inhoud van het eerste artikel. Coosemans en *Het Laatste Nieuws* betwisten formeel dat in de daarop volgende artikelen de feiten onjuist werden weergegeven. Bovendien krijgen de betrokkenen telkens de kans om ook hun standpunt weer te geven, zodat de regel van hoor en wederhoor is nageleefd. Klager heeft er blijkbaar moeite mee dat de interne problemen van zijn korps via de krant bekend raken, maar dat kan hij de journalist niet ten kwade duiden.

Coosemans en *Het Laatste Nieuws* ontkennen ook dat de berichtgeving in enige mate schadelijk zou zijn voor de menselijke waardigheid van de betrokkenen. Wat de 'grasmaaiende' commissaris betreft, werd erover gewaakt om enkel zijn initialen weer te geven en is zijn gezicht op de foto onscherp weergegeven.

BESLISSING

Wat de afspraken om het artikel vooraf te laten nalezen betreft (artikel 21 Code):

De journalist erkent dat hij heeft toegezegd om het artikel voor publicatie te laten nalezen, maar dat hij nadien daarvan

(Foto Nicolas Maeterlinck /Belgapictures)

heeft afgezien. Artikel 21 van de Code zegt: "(...) gemaakte afspraken moeten wel worden nageleefd, met name wanneer het gaat over het noemen van namen of de voorin-zage van teksten." Op dit punt is de klacht gegrond.

Wat de beweerde onjuiste berichtgeving betreft (artikelen 2 tot en met 6 Code):

De Raad voor de Journalistiek stelt vast dat de diverse artikelen gebaseerd zijn op reële gebeurtenissen, die door klager niet worden ontkend. Ook is erover gewaakt om het standpunt van de betrokkenen telkens in het artikel weer te geven, zodat het beginsel van hoor en wederhoor is nageleefd. Woordkeuze en formulering zijn weliswaar hier en daar wat suggestief gekleurd, maar daar kan niet uit worden afgeleid dat dit bewust is gebeurd met de bedoeling om klager te grieven. Het feit dat de foto van de gras maaiende commissaris niet gedateerd werd, maar dat enkel vermeld werd dat ze 'een tijd geleden' werd genomen, maakt evenmin een inbreuk uit op de journalistieke beroepsethiek.

Wat de beweerde inbreuken op de menselijke waardigheid betreft (artikel 24 Code):

De Raad stelt vast dat geen van de artikelen de menselijke waardigheid schendt, noch van klager noch van enig ander betrokkene in de berichtgeving.

Wat ten slotte de publicatie van een foto van een commissaris betreft, meent de Raad dat er, gelet op de rechtstreekse band tussen de inhoud van het artikel en de foto van de commissaris, geen beroepsethische fout is gemaakt.

Om die redenen is de Raad voor de Journalistiek van oordeel: de klacht is gegrond voor wat betreft het niet naleven van de afspraak om een artikel op voorhand te laten nalezen.

Brussel, 14 maart 2013

VLAAMSE UITGEVERS HERINNEREN AAN FAIR USE VAN NIEUWSBERICHTEN

Vlaamse Nieuwsmedia, de koepelvereniging van Vlaamse krantenuitgevers, heeft een charter ondertekend om te herinneren aan het plagiaatverbod. Het document betreft om te beginnen de onderlinge verhoudingen tussen De Persgroep, Corelio, Concentra, Mediafin en Roularta. Maar het zegt meteen ook andere mediahuizen de wacht aan. De VRT, alternatieve nieuwssites en bloggers zijn bij deze gewaarschuwd. Op 21 mei om 12 uur organiseert Vlaamse Nieuwsmedia een workshop om het document toe te lichten.

Charter

Fair use van nieuwsberichten tussen mediabedrijven

De publicatie van een nieuwsbericht in onze nieuwsmedia is het resultaat van heel wat werk verricht door kwaliteitsjournalisten die werken voor professionele redacties. Het nieuwsbericht vertegenwoordigt dus een belangrijke economische waarde en daarom wensen de Vlaamse mediabedrijven hiervoor een *fair use* charter af te sluiten.

Het zonder meer overnemen of louter vormtechnisch aanpassen van een tekst of delen van een tekst van een nieuwsbericht waarvoor je mediabedrijf geen licentie heeft afgesloten, is niet toegelaten. Berichten van persagentschappen zoals Belga vallen hier niet onder aangezien de mediabedrijven hiervoor betalende licenties afsluiten.

Deze praktijk is strijdig met artikel 19 (plagiaat) van de Code van de Raad voor de Journalistiek en dus een schending van het intellectuele eigendomsrecht en vormt daarenboven een inbreuk op de wet op de marktpraktijken. Het is meer bepaald een parasiterende mededeling en kan bijgevolg door een rechter worden gesanctioneerd.

Om nieuwsberichten correct te hergebruiken, dient de journalist bij het letterlijk overnemen of louter vormtechnisch aanpassen van teksten of delen van teksten twee bijzondere voorwaarden te respecteren:

1. Steeds de bron correct vermelden: het weergeven van de naam van het mediabedrijf volstaat niet. Een bronvermelding impliceert het letterlijk weergeven van de merknaam van de oorspronkelijke publicatie.
2. Steeds substantiële waarde toevoegen door een eigen creatieve inbreng op het vlak van duiding, weergave van extra feiten of achtergrond of invalshoek. De globale indruk van het aangepaste artikel moet verschillend zijn van deze van het overgenomen artikel.

DIETER TELEMANS: 'IK BEN EEN PIETZAK, SOMS MOET IK ZELFS EEN OPDRACHT WEIGEREN'

Monica Moritz

De beelden van persfotograaf Dieter Telemans (42) ademen artistiek en sociaal engagement uit. Mens en milieu staan centraal in zijn benadering van de actualiteit. Wellicht verklaart dat waarom ook in tijden van crisis de agenda van Telemans boordevol opdrachten staat. En waarom zijn beelden zo vaak de wereld rondgaan.

De Journalist: Eigenlijk is België je tweede vaderland, want je bent in Burundi geboren en getogen.

Dieter Telemans: "Mijn ouders werkten in Bujumbura als leerkrachten in het kader van ontwikkelings samenwerking. Zowel mijn lager als middelbaar onderwijs heb ik gevolgd in een authentieke Belgische school in Burundi. In mijn jeugd betekende België een maand zomervakantie bij mijn grootmoeder in Anderlecht. Pas op mijn achttiende ben ik naar hier gekomen om verder te studeren. Burundi staat vandaag jammer genoeg voor etnisch geweld, armoede, overbevolking en politieke instabiliteit. Maar als kind ervaar je dat niet zo, voor mij was het het aards paradijs. Mijn passie voor de natuur heb ik helemaal aan Afrika en de safari's uit mijn jeugd te danken. Ik wilde toen zelfs *wild-life photographer* worden."

Dacht je er toen al aan om persfotograaf te worden?

"Helemaal niet. In Burundi konden we niet aan kranten geraken en lange tijd was er ook geen televisie. Toen kwam er een Rwandese zender, maar het aanbod daarvan beperkte zich tot Franse videoclippen uit de jaren '70, oude westerns en de vele bezigheden van de president. Ik zat dus niet gekluisterd voor de buis. Wel droomde ik van een job die me zou toelaten de wereld te verkennen. Zo rijpte het idee om landbouwingenieur of fotograaf te worden. Ik schreef me in aan de faculteit landbouwwetenschappen in Gent, maar liep er het eerste jaar totaal verloren. Gelukkig kon ik me uitleven in mijn fotografie, anders was ik niet in België gebleven."

Was de cultuurschok dan zo groot?

"En of! Gelukkig was het ook een ontdekkingstocht: ik woonde voor het eerst in een grote stad en liep er altijd rond met mijn camera, ook 's nachts. Ik vond het zelfs tof om de regen op de kasseistenen te fotograferen, dat was allemaal zo nieuw voor me. Mijn eerste jaar in België heb ik meer gefotografeerd dan gestudeerd. Zo realiseerde ik me dat ik absoluut fotograaf wilde worden."

En dan ben je van richting veranderd?

"Ik wilde naar Sint-Lucas, maar mijn moeder heeft me toen aan het Narafi in Vorst ingeschreven wegens het mooie park rond de school. Die aangename omgeving zou mijn hunker naar

Afrika wat milderen, dacht ze. Het Narafi heeft me alleszins een grondige technische bagage meegegeven maar als persfotograaf heb ik veel meer te danken aan Karel De Weerd, die nu fotoredacteur van *De Standaard* is. Hij fotografeerde voor het Leuvense studentenblad *Veto* en heeft me daar binnengehaald. Toen ik de eerste keer ging solliciteren, heb ik alleen beelden van *Veto* laten zien, want de betogingen en andere evenementen die we daar fotografeerden waren pure journalistiek. Daar heb ik ook ontdekt dat de mens in mijn fotografie centraal staat, niet de beestjes."

Kon je na Narafi en Veto meteen als persfotograaf aan de slag?

"Ja, eind '94 ben ik bij *De Morgen* begonnen. Persfotografie was daar toen echt het van het. Ik noem die tijd ook 'de gouden jaren'. Toen ik daar begon was er een vaste kern van fotografen en één fotoredactrice naar wie de hoofdredacteur ook luisterde. We vormden een hecht team. We verdeelden zelf de opdrachten onder elkaar en hadden ook veel in de pap te brokken

op de redactie. Er was daar toen ook een donkere kamer en 's avonds, wanneer alle foto's uitgestald op tafel lagen, kozen we samen wat er op elke bladzijde zou verschijnen. Die tijd is helaas voorbij."

Wat kwam er dan na die 'gouden jaren'?

"In het begin waren tekst en foto evenwaardig bij *De Morgen*. Voor een heel goeie foto moest soms zelfs een tekst sneuvelen. Geleidelijk nam onze speelruimte af en verloren we onze zeggenschap over de wijze waarop foto's in de krant kwamen. De redactie werd ook steeds complexer, de hoofdredacteur werd omringd door adjunct-hoofdredacteurs en een hele *pool* van chefs die allemaal hun zegje wilden doen over de foto's. En nadat onze fotoredactrice naar *De Volkskrant* was vertrokken, kregen haar opvolgers steeds minder gewicht op de redactie. In die periode bedachten ze ook de functie van *art director*. Die veranderde dan de hele layout, wat vaak betekende: foto's bijsnijden en onze composities veranderen. Maar ik bestudeer elk element, elk hoekje van de opname die ik ga maken. En zo begon ik me af te vragen waarom ik zoveel moeite deed voor een foto als die toch maar werd verknipt. Intussen maakte ik ook al veel buitenlandse reportages voor de ngo-sector en werd mijn persoonlijk werk internationaal gepubliceerd. Zo ben ik in 2001 gestopt met opdrachten voor Belgische dagbladen."

Dieter Telemans: 'Vandaag wordt een persfotograaf vaak gereduceerd tot een portrettrekker terwijl ik echt wel een engagement kwijt wil in mijn fotografie.' (Foto Monica Moritz)

Tien jaar later werk je weer voor kranten. Het bloed kruipt waar het niet gaan kan?

“Ja en weer dankzij Karel De Weerd die me eind 2011 belde en vroeg of ik vlug Papandreou kon gaan fotograferen. Ik kreeg toen drie seconden om die foto te maken en wellicht is het een van de beste foto's die ik van een politicus heb gemaakt, zoals hij daar over de leuning van een spiraaltrap naar beneden kijkt, naar de afgrond van de economische crisis. Ik ben ook een echte nieuwsfreak en presteer beter onder druk van een deadline. Ik ben nu weer even enthousiast als twintig jaar geleden. Al bij al kunnen we voor prachtige kwaliteitskranten werken. Het verschil tussen Vlaanderen en Wallonië is wel gigantisch, in Wallonië is het heel triestig gesteld met persfotografie. In Vlaanderen kunnen we voor prachtige kwaliteitskranten werken. *Enfin*, ik ben ook wel een gelukzak. Veel fotografen moeten vandaag voor een hongerloon werken en tien opdrachten per dag aanvaarden om rond te komen.”

Je werkt via *De Tijd* ook voor *L'Echo*.

“Ja, de samenwerking tussen die twee titels illustreert dat samenwerken in dit land wel degelijk kan. Ik kom ook heel graag in Wallonië en erger me tegenwoordig verschrikkelijk aan de Vlaamse navelstaarderij. Als ze het in Vlaanderen hebben over ‘onze zuiderburen’, dan spreken ze niet over de Fransen maar over de Walen. Dat vind ik heel erg. Ik ben een Vlaming in Brussel en als ik in de krant een stuk lees over de Vlamingen, dan hebben ze het precies niet over mij. Onbekend is onbemind en daarom heb ik me voorgenomen om in 2013 meer op reportage te gaan in Wallonië. Maar ik vind het ook belangrijk om op sociale onderwerpen te blijven focussen, zoals Alzheimer of jonge verkeersslachtoffers. Als ik dat niet kan, heeft fotojournalistiek voor mij niet veel zin. Vandaag wordt een persfotograaf vaak gereduceerd tot een portrettrekker, terwijl ik echt wel een engagement kwijt wil in mijn fotografie. Als ik alleen maar om den brode beelddes bij de tekst moet maken, hou ik het niet lang vol. Maar nogmaals, ik ben een *pietzak*, en ge moogt dat zo schrijven. Ik werk momenteel voor drie kwaliteitskranten en af en toe moet ik zelfs een opdracht weigeren.”

Welke onderwerpen boeien jou het meest?

“Wie voldoende nieuwsgierig is, kan in elk onderwerp en elke mens wel iets boeiends vinden. Behalve dan bij sommige voetballers misschien, die jongens zijn tegenwoordig zo verwaand dat het hen zelfs te veel gevraagd is om zich eens een metertje te verplaatsen voor een foto. Maar vooral klimaat en milieu fascineren me. Ook omdat ik in Afrika ben opgegroeid wellicht en steeds meer merk welke catastrofale gevolgen onze manier van leven voor dat continent heeft. Mijn belangrijkste werk is *Troubled Waters* (*schuift het fotoboek naar me toe*). Het illustreert alles wat mis gaat met water in de wereld. Ik heb er zeven jaar aan gewerkt. Ik vind het de taak van de media om daarover te berichten, ook al weet ik niet of het iets uithaalt. Eigenlijk zou elke journalist eens een maand naar Congo moeten worden gestuurd zodat hij zijn horizon wat kan verbreden in plaats van bladzijden te vullen met faits divers. Elke scheet van Bart De Wever is tegenwoordig voorpagina-nieuws! Wat ik als fotograaf in Haïti, Ethiopië of Bangladesh

heb gezien stemt mij niet positief over de toekomst. In de *slums* van Nairobi heb ik ooit de verschrikkelijkste foto's van mijn leven gemaakt over een alleenstaande moeder en haar baby, beiden in het laatste stadium van aids. Die vrouw had ook nog een seronegatief dochtertje van zes. Het beeld van dat meisje, dat midden in die ellende nog naar me glimlachte, is me altijd bijgebleven. Je dringt daar bij mensen binnen, je fotografeert hun miserie en je weet dat je bezoek hen geen meter vooruit helpt. Dat bevangt me met schroom en dan vraag ik me af of ik wel het récht heb om dat menselijk leed te fotograferen. Maar anderzijds hebben de media met dergelijke beelden aids wel op de kaart gezet.”

Er zit geen paparazzo in je?

“Een paparazzo is iemand die snel veel geld wil verdienen en dat is nooit mijn drijfveer geweest. Vorig jaar heb ik in België trouwens de foto van het jaar gemist: Patrick Janssens die in tranen uitbarst. Net voor hij van het podium stapte en begon te huilen ben ik de trap op gelopen om vanuit de hoogte een foto te maken. Die tranen had ik dus niet. Zo'n moment moet je grijpen natuurlijk, maar de manier waarop iedereen dat maar bleef fotograferen, daar had ik het moeilijk mee. Misschien ben ik wel *ietske* te gevoelig voor een persfotograaf. Sommige fotografen hebben in Rwanda na de genocide lijken verlegd om een mooie compositie te hebben. Dat zou nooit in mij opkomen. Zoiets is nefast voor de reputatie van de media.”

Jij maakt veel zwart-wit-foto's, vind je kleur niet realistischer?

“Vandaag fotografeer ik toch vooral in kleur. Net zoals de sprong naar digitale fotografie heeft die overgang me moeite gekost. Kleuren zijn soms lelijk. Vind maar eens iemand die in een perfecte setting kledij draagt waarvan de kleuren passen bij de achtergrond. Kleuren trekken de aandacht ook weg van het onderwerp. Zwart-wit benadrukt emoties en verdoezelt de lelijkheid. Hoe vaak worden kleurenfoto's trouwens niet digitaal bewerkt? Maar kun je dat nog *persfotografie* noemen? Waar eindigt dat? Een foto is sowieso al subjectief. Ik probeer wel altijd een esthetisch mooi beeld te maken, maar het moet journalistiek en inhoudelijk iets betekenen en niet louter een mooi portretje zijn. Daarom ben ik ook graag aanwezig tijdens een interview: zo kan ik proberen de inhoudelijke actualiteit in die foto weer te geven.”

Voel jij je bedreigd door *smartphone-journalistiek*?

“Smartphones zijn soms een geweldige bron van exclusief journalistiek beeldmateriaal en daar speelt kwaliteit bijna geen rol. Maar wel in tijdschriften. Ik heb ooit veel toffe reportages gemaakt voor een prachtig reis magazine. En opeens begonnen die reportages van lezers te publiceren. Natuurlijk zijn er lezers die een keertje fantastische foto's aanbieden, maar toen dat soort amateurfoto's ging overheersen heeft het blad veel aan kwaliteit ingeboet. De digitale fotografie maakt dat veel amateurs zich vandaag ook fotograaf wanen en dat materiaal ook voor een habbekrats aanbieden aan redacties. Door dat overaanbod van slechte foto's stijgt gelukkig de waarde van echte kwaliteitsfotografie. Ik ben er gerust in, er zal altijd behoefte zijn aan goeie persfotografie.”

Onder embargo

De Persgroep ligt niet langer op ramkoers met wielerploeg **Quickstep** en haar baas Patrick Lefevere. Tussen beide is een dading getroffen en daarmee is de rechtszaak in hoger beroep afgeblazen. Diverse tekenen op het terrein wezen reeds op een dooi tussen beiden.

Lefevere en zijn coureurs, onder wie Tom Boonen, dienden in 2007 een megaschadeclaim in tegen *Het Laatste Nieuws* na berichtgeving over dopinggebruik in de schoot van Quickstep. Eind 2009 veroordeelde de Brusselse rechtbank de krant tot een **half miljoen euro** schadevergoeding voor de ploegleider en nog eens 100.000 euro voor toenmalig ploegdokter Yvan Vanmol.

Wat het **Brusselse hof van beroep** hierover denkt, zullen we dus niet vernemen. Voor de betrokken journalisten heeft de minnelijke regeling alleszins geen financiële gevolgen, beklemtoont bedrijfsjuriste Karen Van Brabant. Ook op redactioneel vlak zijn

er door De Persgroep geen toegevingen gedaan. Wat de consequenties voor De Persgroep als uitgever betreft, weigert het mediahuis elke commentaar.

Vakbonden en beroepsverenigingen in de audiovisuele sector leggen de omroepen binnenkort een voorstel van **sociaal charter** voor. Het is de bedoeling te komen tot afspraken over arbeidsovereenkomsten, lonen, auteursrechten, arbeidsdruk en de omgang met freelancers. De VVJ is, samen met de beroepsunies van scenaristen, regisseurs en acteurs, betrokken bij het project.

Journalist en VVJ-bestuurslid **Marc Goossens** heeft nu ook van het Gentse hof van beroep geen schadevergoeding gekregen voor schendingen van zijn bronnengeheim door het Dendermondse gerecht. In 2000 en 2002 voerde dat huiszoekingen en telefoontaps uit bij collega Goossens, die verdacht werd van het bezit van een scanner.

Maar de correctionele rechtbank sprak de journalist vrij, en gewaagde daarbij onverhopen van een manifeste inbreuk op diens **bronnengeheim**. Wat Marc Goossens ertoe aanzette om bij de burgerlijke rechtbank hiervoor een schadevergoeding van de Belgische Staat te vorderen. Dat is hem nu dus, na een eerdere afwijzing in eerste aanleg, ook in hoger beroep ontzegd.

Luc Vanheerentals, ook wel gekend als COR 908, is in de bloemetjes gezet bij Belga. Dat gebeurde naar aanleiding van 25 jaar freelancen voor het persagentschap. In zijn dankwoord verwees Luc naar Belga als model voor een goede samenwerking tussen mediahuis en freelancejournalist. "De vergoeding, inclusief de maandelijkse *standby*-vergoeding, is oké, de omgang met de hoofdredactie is respectvol, bij correcties van teksten is er overleg en één keer per jaar worden alle freelancers uitgenodigd voor een vergadering met het nieuwsmanagement."

Repliek: DeWereldMorgen.be en fundamentalisme

In een interview in *De Journalist* van vorige maand stelt VRT-collega Dirk Van Zundert dat 'nieuwssites zoals *DeWereldMorgen.be* moeite hebben om het fundamentalisme in eigen land te veroordelen'. Die uitspraak verbaast ons. We hebben er immers geen enkel probleem mee om fundamentalisme te veroordelen. Wel hoeden we er ons voor te vervallen in stereotypering en houden we ons eraan niet te

culturaliseren.

In dat verband doet de vraagstelling van journaliste Monica Moritz ons de wenkbrauwen fronsen. Zij lijkt vrouwonvriendelijk gedrag voor te stellen als een bewijs van oprukkend religieus fundamentalisme. Nochtans komt vrouwonvriendelijk gedrag voor in alle gelegingen van de samenleving. Het specifieke seksisme op straat, waar mevrouw Moritz wellicht op doelt, heeft volgens ons andere, veel complexere oorzaken dan één of andere geloofsbeleving.

Lode Vanoost namens de redactie van *DeWereldMorgen.be*

De Vlaamse Vereniging van Journalisten (VVJ) zoekt een nieuwe administratieve verantwoordelijke (m/v) voor haar secretariaat

De VVJ is de beroepsvereniging van professionele journalisten en andere redactied medewerkers verbonden aan de Vlaamse nieuwsmedia. Als zodanig bekommert de VVJ zich om het beroepsstatuut, de werkomstandigheden en de persvrijheid van de Vlaamse journalist.

Voor haar secretariaat zoekt de VVJ nu een nieuwe kracht (m/v), die onder leiding van de nationaal secretaris verantwoordelijk is voor de administratieve werking van de vereniging.

Vereisten:

- Weet van aanpakken, veelzijdig, soepel
- Communicatief, servicegericht, onthaalminded
- Goede administratieve vaardigheden (databankbeheer, boekhouding, webapplicaties)
- Minstens tweetalig (NI – Fr)

- ✓ Affiniteit met de mediasector is een pluspunt
- ✓ Minstens een bachelordiploma en enkele jaren ervaring strekken tot aanbeveling

Wij bieden:

- Een voltijdse arbeidsovereenkomst aan sectorvoorwaarden
- Een boeiende werkomgeving in de immer fascinerende mediasector

Solliciteren met c.v. kan **tot en met 7 april 2013** bij VVJ t.a.v. Pol Deltour, nationaal secretaris, Zennestraat 21 in 1000 Brussel.

Voor meer info: www.journalist.be of mail naar pol.deltour@journalist.be